

holdskommunerne bærer $\frac{9}{70}$. Det er ikke muligt at beregne den merudgift, der må påregnes ved den påtænkte udvidelse af lovbestemmelsen og ved den påtænkte lempelse af ministeriets praksis, navnlig med hensyn til møbelafdragene, men rent skønsmæssigt antages der at blive tale om en merudgift af 1—2 mill. kr. årligt ialt.

Løvrigt skal man vedrørende lovforslagets enkelte bestemmelser bemærke følgende:

Til §§ 59, 64 og 75.

Ændringerne hænger sammen med den nye regel i § 281, stk. 3, 2. pkt. Den hidtidige bestemmelse i § 281, stk. 3, foreslås samtidig ophævet som overflødig, idet refusionsreglerne fremgår af de foran nævnte paragraffer.

Til § 281, stk. 1.

For det første foreslås udtrykkeligt angivet to hovedprincipper, der hidtil uden at være nævnt i loven stedse har været afgørende for socialministeriets praksis. Disse principper er dels, at det må være en forudsætning for ydelse af hjælp, at de forpligtelser, til hvis opfyldelse hjælpen søges, ikke må antages at være påtaget med henblik på at opnå hjælp fra det offentlige, dels at det ved første indkaldelse, — der jo vil kunne forudses af pågældende, — må være en forudsætning, at den indkaldte har haft rimelig grund til ikke at vente med at påtage sig de forpligtelser, til hvis opfyldelse han søger hjælp, til efter aftjeningen af den normale værnepligt.

En sådan ændring vil gøre det lettere for de værnepligtige af selve lovbestemmelsen at få et rigtigt indtryk af, hvilke muligheder der foreligger for at få hjælp.

Dernæst foreslås reglen om bortfald af retsvirkninger af forskudsvis udbetalte underholdsbidrag, der påhviler den værnepligtige, formuleret således, at det udtrykkeligt angives, at også pligten til at betale de pågældende bidrag tilbage til den kommune, der har udlagt dem, bortfalder. Den hidtidige formulering af bestemmelsen har efter det oplyste ofte givet de sociale udvalg anledning til den misforståelse, at udtrykket „de i §§ 205—207 omhandlede retsvirkninger“ alene sigter til virkningen som kommunehjælp eller kommunehjælp med fattighjælpsvirkning, men ikke, at de tillige sigter til selve betalingspligten.

Til § 281, stk. 2.

Ved hjemsendelsen står de fleste værnepligtige overfor spørgsmålet om at skaffe sig arbejde, og

ofte er dette spørgsmål forbundet med store vanskeligheder.

For de arbejdsløshedsforsikrede lettes dette problem ved, at militærtjeneste betragtes som arbejde i relation til arbejdsbetingelserne og til karenstid, således at retten til at få arbejdsløshedsunderstøttelse ikke bortfalder på grund af den udståede militærtjeneste.

For at lette overgangen til normal civil tilværelse også for personer, der ikke er arbejdsløshedsforsikrede, foreslås, at der skabes mulighed for at yde særhjælp efter principperne i § 281, stk. 1, i en periode af 6 uger efter hjemsendelsen, dog at hjælpen størrelse begrænses til det beløb, vedkommende kunne have opnået fra arbejdsløshedsforsikringen. Tilsvarende hjælp foreslås ydet til de arbejdsløshedsforsikrede, der ikke for tiden opfylder betingelserne for at få hjælp fra arbejdsløshedskasse. Det må dog være en forudsætning for ydelse af sådan hjælp, at pågældende står tilmeldt den offentlige arbejdsanvisning som ledig.

Man er klar over, at reglen om, at ikke-arbejdsløshedsforsikrede kan få en hjælp, som ikke overstiger, hvad vedkommende ville have kunnet oppebære fra arbejdsløshedsforsikringen, vil kunne medføre vanskeligheder, fordi nogle værnepligtige tilhører fag, der ikke har en arbejdsløshedskasse, f. eks. akademikere, men man går ud fra, at dette spørgsmål vil kunne ordnes administrativt.

Til § 281, stk. 3.

Efter den gældende bestemmelse i § 281, stk. 1, er der ingen hjemmel til at yde hjælp til familier, som opholder sig i udlandet. I sådanne tilfælde må familien altså enten tage ophold i Danmark eller søge almindelig offentlig hjælp i opholdslandet. Siden krigen har mange unge danske fået arbejde i udlandet, først og fremmest i Sverige, og har giftet sig der. Når manden derefter indkaldes til dansk militærtjeneste, er det ganske naturligt, at hustruen, som ikke har nogen selvstændig tilknytning til Danmark, ønsker at forblive i sit hjemland, hvor hun har sin familie. Der har foreligget mange af den slags tilfælde, og de har givet anledning til utilfredshed fra de indkaldtes side. I denne forbindelse kan det oplyses, at den særlig omfattende hjælp, som efter lovgivningen i Norge, Sverige og Finland ydes til forsørgelse af pårørende af personer, som i disse lande indkaldes til aftjening af værnepligt, også ydes, når de pårørende har ophold uden for vedkommende lands grænser. Derimod ydes denne særlige hjælp ikke til personer, hvis forsørger er indkaldt til militærtjeneste i et andet land, f. eks. i Danmark.